

Helt Fel

REINE NELSON

Förlaget Orda
Deckare

Storstadsmord

HELT FEL

av
Reine Nelson

Helt Fel – Reine Nelson
ISBN 978-91-7497-032-6

© Förlaget Orda 2013
Omslag: www.Okapi-Grafik.com
Typografi: Palatino LT
Utgiven av Förlaget Orda AB
Tryckt i Polen 2013

www.forlagetorda.se

I

Helga drog isär den vita sovrumsgardinen och tittade ut över Riddarfjärden. Vattnet glittrade hela vägen från Västerbron förbi Stockholms stadshus och ner mot Riddarholmen. Dagens tidiga solstrålar letade sig ner mellan hustaken på söder mittemot och avtecknade Södermalms silhuett. Träden längs med Norr Mälarstrand skulle snart få den första skira grönskan. Helga förstod att detta var en underbar vårmorgon. För alla andra.

Hon frös.

Det stora gökuret bredvid fönstret visade att Helga även denna morgon vaknat före klockan sex. Martin har nog inte vaknat ännu tänkte hon. Han brukar ju ha så svårt att komma upp på morgnarna. Det var förstås en mycket viktig dag för honom men han skulle säkert sova ytterligare några timmar. Det var ju först klockan tio det hela skulle börja.

Efter allt som hänt var den lilla tvårummaren med den underbara utsikten den enda plats som Helga Johansson kände sig trygg på. Ingen tittade på henne utan hon kunde istället själv se ut genom fönstren och titta på andra när hon så ville. Inga braskande rubriker och Tv-n hade hon slutat se på för flera veckor sedan. När de visade Inslaget hade hon mått så dåligt att hon inte kunde sova på hela natten. Trots att hon tog en sömntablett.

Helga tog på sig morgonrocken och gick med släpande steg genom vardagsrummet ut till kokvrån och satte på

kaffebryggaren. Doften av kaffe gav henne en känsla av hur det var förr. Innan. Hon hade nästan alltid kaffebryggaren på när väninnorna kom på besök. Särskilt väninnorna i pensionärsföreningen kom ofta. Då kunde de sitta och prata i flera timmar över en kopp.

Första månaderna efter Rolfs död för fem år sedan hade väninnorna turats om att komma till henne varje dag innan hon själv orkade gå ut. Efter en tid hade de sagt åt henne att hon inte kunde gräva ner sig helt. Hon måste försöka se framåt. Hon hade ju trots allt både väninnor och Martin.

Förebräelserna kändes alltmer betungande. De förstod inte. De kunde inte förstå. Visst hade de också upplevt sorg men ingen av dem hade behövt fatta sådana beslut som hon hade behövt göra. Ingen av dem hade ställts i hennes situation. Allt kunde man inte heller prata om. Helga hade börjat känna sig besvårad av deras sällskap och drog sig undan alltmer. Martin hade då varit stark och sagt att det var bäst som skedde. Han var så stark. Även om inte han heller kunde förstå hennes kval.

Läkarna hade sagt att om de inte tagit bort slangarna så skulle Rolf ha tynat bort utan möjlighet till bättring. Om Rolf själv hade kunnat prata hade han säkert sagt att han aldrig skulle vilja ha det på det sättet. Det vill väl ingen se Martin. Det höll hon ju med om. Men när Rolf inte fanns längre hade hon ju ingen annan än Martin. Förutom väninnorna förstås men det var ju inte samma sak.

Det visade sig också tydligt när Det hade hänt. Plötsligt blev tanken på att vara med väninnorna outhärdlig. När de försökte ringa någon gång kändes det bara som om de ville snoka. Nästla sig in bakom henne sköld. Hade Helga sagt något hade de säkert suttit och tjatrat. Allesammans. Beklagat Helga. Och frågat varandra hur någonting sådant kunde hända. Jodå. Helga kunde se det hela framför sig. Det var ju faktiskt så. De hade alltid pratat om andra. Sådana som inte var med vid tillfället. Och undrat. Ställt frågor. Alltså inte till den som det gällde utan till de andra för att släppa lös spekulationerna. Inte skvallra.

Bara berätta. Och lägga till lite här och där för att täppa till luckorna. Då kändes det oskyldigt. Så oskyldigt.

Hon flyttade undan veckotidningen med det färgglada korsordet. Trots att hon suttit med det till inpå småtimmarna hon bara lyckats lista ut att fågel och mun skulle vara "trut". Det var som om inga tankar fick fäste och alla möjligheter till associationer hela tiden blockerades.

Martin kunde hon nu bara träffa på bestämda tider. När hon tänkte efter hade hon inte talat med någon annan än Martin på två månader. Förutom personalen på den där hemska Inrättningen. Och kassörskorna på ICA förstås.

När puttrandet och fräsandet från kaffebyggaren tystnat gick hon fram och höll upp en kopp åt sig i den blommiga morgonmuggen. Tänk, slog det henne, muggen hade hon fått av Martin för snart femton år sedan då han varit på Fjäderholmarna. Hon hade fått kaffemuggen och en keramikask från krukmakeriet där. Till Rolf hade Martin inte köpt någonting.

Helga satte ner kaffemuggen på vardagsrumsbordet och gick fram till bokhyllan. Hon skulle just ta ut pärmen med Martins gamla skolfotografier då telefonen ringde. Helga hade varit så inne i sina egna tankar att hon hoppade till av förskräckelse. Nästan som om en främmande person hoppat fram bakom en dörr. Tankarna for genom Helgas huvud då hon vände sig om och räckte ut handen mot telefonluren. Kunde det vara Martin själv som ringde? Hade det tillstött något? Tänk om allt skulle ställas in.

Rädd hade hon alltid varit. För häxor och troll. För fula gubbar och höga höjder. För att bli uttittad och utskratad. Men mest för att bli ensam. Både i vaket och sovande tillstånd. Hon hade alltid känt det som om hon var ensam i ett stort, kallt rum. Utifrån hördes röster. Solstrålarna le-tade sig in genom ett tjockt grenverk och skuggorna spelade över väggarna. Livet pågick utanför. På andra sidan den låsta dörren. Hon ville ut men hade ingen nyckel. När hon träffade Rolf och sedan fick Martin var det i alla fall som om hon vågade öppna dörren på glänt. Och ibland

faktiskt helt och hållet. Några gånger hade hon till och med lämnat rummet. Helga kunde nästan välja själv. Förvånansvärt nog hade hon klarat Rolfs död utan att helt falla ihop.

Det var Martin. Med Martin fick hennes liv en mening som var så mäktigt självklar. Det var därför hon var här. Martin hade ju behövt henne som ingen tidigare. Genom Martin levde också Rolf kvar.

Nu hade Helga kommit tillbaka till det stora, kala rummet. Men det fanns en skillnad. Nu hade hon stängt dörren själv, inifrån, och höll hårt i nyckeln. Hennes eget fängelse hade blivit enda möjliga fristaden.

"Helga Johansson" svarade hon till slut medan hjärtat åter började närma sig sin normala rytm.

"God morgon. Jag vet att det är väldigt tidigt. Jag är ledsen om jag väckte er."

"Nej då, inte alls men vem är det jag talar med?"

Helga tyckte att luren kändes fuktig och hon bytte hand.

"Jag heter Jörgen och är gammal lumparkompis med Martin. Det är så att vi är ett gäng från den tiden som träffas en gång varje år."

"Jo, jo det känner jag till. Martin har berättat det för mig."

Samtidigt som hon sade det drog hon sig till minnes att hon träffat Jörgen när Rolf hade skjutsat honom och Martin i den gamla SAAB: en till någon fest för många år sedan.

"Okay. Det är så att vi ska träffas hemma hos mig på lördag men jag har inte fått tag på Martin. Jag har ringt flera gånger hem till honom och lämnat meddelande på svararen men han har inte hört av sig så därför chansade jag på att ringa er. Vet ni var Martin är eller hur jag kan komma i kontakt med honom?"

Helga kände att hjärtrytmen ökade igen och hon satte sig ner i telefonfåtöljen.

"Men, men hur har ni fått mitt telefonnummer?" var det enda hon fick ur sig.

"Martin har talat om er och lägenheten med den fantastiska utsikten så jag slog helt enkelt i telefonkatalogen."

Att ringa just nu. Vad gör jag? Tankarna flödade i en störtflod. Helga visste inte vad hon skulle svara. Hon blev varm.

"Tyvärr. Jag vet inte var han är just nu. Ni får försöka igen. Adjö."

Helga slängde på luren med en smäll som hon aldrig gjort förut och sprang fram till fönstret. Helga öppnade det vidöppet, slöt ögonen och drog in ett långt, djupt andetag.

Efter ytterligare ett par djupa andetag började hon frysa igen. Hon stängde fönstret. Pulsen hade återgått till sin normala rytm. Helga gick fram till vardagsrumsbordet och tog upp kaffemuggen.

Kaffet hade kallnat. Helga gick ut till köket och hällde ut det i slasken. Som tur var fanns det kvar några droppar i bryggaren. Hon hällde upp det sista av kaffet i muggen och konstaterade att bryggaren såg väldigt gammal och sliten ut. Grå med några smutsränder som hon inte lyckats få bort trots att hon använt Svinto. Själva kokplattan hade solkats ner av kaffe som droppat ner och bränts fast efter att hon tagit av kannan. Kannan som det hade gått en flisa från när hon körde den i diskmaskinen. Som alltid när Helga började tänka på att byta något eller köpa nytt kom hon att tänka på allt annat som också borde bytas och allt annat hon borde köpa. Mattan i vardagsrummet för att inte tala om nålfiltsmattan i hallen. Badrumsskåpet som inte längre hade någon spegel. Tapeterna i vardagsrummet som blekts av solen och borde målas över. Eller tapetseras över. Parketten som borde slipas om. Helga förfasade sig över det oöverstigliga. Hon hade inte ens orkat köpa nya kläder de sista åren.

Hon gick fram till bokhyllan och tog fram albumet med Martins skolfotografier.

Nians skolfoto var hennes favoritbild. Martin iklädd sin fina sidenskjorta hade placerats längst fram i mitten av fotografen. För en gångs skull såg hans leende naturligt

ut. Ja, inte för att han inte såg bra ut på de andra skolfotona men så avslappnad och fin hade han inte varit på flera år. Det var som om han först då hade hittat sig själv efter det som hände på Mallorca när han var tretton år. Kunde man tro i alla fall.

Det var Rolf som hade velat åka på den där resan. Något som Martin ofta brukade påpeka efteråt. Själv hade Helga svårt med alla halvnakna människor som svassade runt i poolområdet. Och så all denna sprit. Kvällen Det hände skulle Rolf bara hämta Martin vid poolområdet. Klockan var mycket, säkert efter ett och de skulle gå och lägga sig. Rolf hittade inte Martin vid flipperspelet invid poolbaren där han brukade stå och spela. Och inte var han vid pilkastningen heller. Rolf hade då vänt sig till reseledaren, Ola.

Han var en ung men trygg smålänning som alltid annars hade ett vakande öga på alla tonåringarna i gruppen. Men inte heller han visste var Martin fanns. Han hade sett att Martin hade gått iväg med en av medresenärerna. Helga kunde inte komma på vad han hette. "Makrillen" kom hon ihåg att han kallades. Tillsammans med Ola hade Rolf börjat leta efter Martin i området omkring hotellet. Efter bara några minuter hade de hittat honom. Helga kände tårarna i ögonvrån när minnesbilderna trängde sig på. Martin, den stackarn, hade legat i ett buskage med byxorna neddragna till knäna. Och full var han. Full som ett ägg.

Ola hade sökt upp "Makrillen". Han nekade till att ha gett Martin någon sprit. Han visste överhuvudtaget ingenting om "den där snorungen" som han hade uttryckt sig. Varför han sa så om Martin förstod aldrig Helga. Martin själv berättade ingenting. Om det berodde på att han inte kunde eller inte ville fick de ingen klarhet i. Martin hade fått ett sår i stjärten. Att han råkat ut för någonting var både Rolf och hon själv övertygade om. Efter det blev Martin inte sig lik. Inte förrän på det här fotografiet. Ja, riktigt likadan som tidigare blev han ju aldrig förstås men det såg ändå ut som den lille glada Martin som alltid hade varit familjens glädjekälla.

Tankarna flöt iväg. Hur hade hennes liv sett ut om inte Martin hade funnits? Helga kunde bara inte se något mål med en sådan tillvaro. Ingen glädje heller. Bara tomhet.

Det välbekanta dunket från hallen berättade att Morgontidningen landat. Helga lade ifrån sig fotografierna och hasade sig ut till hallen.

Hon lyfte upp Morgontidningen från dörrmattan som hälsade alla besökare med ett Välkommen. Efter lite förstrött bläddrande kunde Helga konstatera att hon inte förmådde koncentrera sig tillräckligt för att se vad som stod i tidningen. Det var som om bokstäverna var slumpvis sammansatta utan någon inneboende mening. Nej, det var nog lika så gott att hon började att göra sig i ordning.

Ett kort besök i badrummet och sedan satte sig Helga framför den stora vardagsrumsspeglern med guldrum och fasettslipat glas. Martin tyckte den var förskräcklig med den svulstiga ramen med både änglar och en sol högst upp. Själv tyckte Helga att den var fin. Det var den enda möbelen från föräldrahemmet som hade velat ha. Ljuset glittrade i den på ett sätt som alltid gjort henne glad. När hon var liten kunde hon sitta i timmar framför speglern och borsta håret samtidigt som hon fantiserade om en liv med prinsar och prinsessor.

Morgonljuset började blända henne. Hon flyttade på sittpallen så att fönstret gled ur spegelbilden och böjde sig fram. Rynkorna längs kindbenen var djupare. Det syntes tydligt nu. Det ljusblå, glansiga nattlinnet hängde också lösare. Doktor Boström, som hade sin praktik i huset bredvid, hade sagt åt henne att hon måste tänka på att äta ordentligt. Och det var ändå Innan. Nu hade hon svårt att få ner minsta tugga. Och vissa dagar glömde hon helt enkelt bort att äta. När hon var yngre hade hon alltid uppfattats som smal och pimpinett. Nu såg hon faktiskt undernärd ut. Så, visst hade doktor Boström rätt. Det förstod Helga. Utan att bry sig.

Med synen var det annat. När den började grumlas blev hon först orolig och sedan, när det inte blev bättre, närmast skräckslagen. Tanken på att hon kanske var på

väg att bli blind gjorde att hon fick panik. Då skulle hon ju bli helt ensam i sin egen värld. Det var så hon kände det när hon bokade tid hos doktor Boström. Han hade lugnat henne med att allt pekade på att hon fått grå starr och det kunde man behandla men han remitterade henne till en specialist på S:t Eriks sjukhus för säkerhets skull. Sedan hände Det med Martin och remissen låg oanvänd på spegelbordet.

Hon drog fingrarna över pannan. Huden kändes nästan som papper. Helga blundade och smorde in ansiktet med en klick Nivea för extra torr hud. Svalkan var nästan sövande behaglig. Motvilligt öppnade hon ögonen och fortsatte morgonproceduren. Håret hade hon alltid kort för att behöva göra så lite som möjligt med det. Ett par drag med borsten och inget mer.

Den enda stund på dagen som numer kunde ge Helga en liten förnimmelse av lugn var över.

Iklädd en diskret beige dress försökte Helga smälta in i folkmängden utanför rådhuset. En artig yngre man höll upp den tunga träporten. Hon slank in med en kort nick som tack. Den unga långhåriga vakten bakom glasväggen i receptionen pekade åt vänster och förklarade att målet åklagaren mot Martin Johansson skulle hållas i tingssal två. Klackarna smattrade ekande mot stengolvet när hon gick fram till den stora mörkbruna dörren i trä med en tvåa på. Hon passerade två kostymklädda herrar med attachéväschor som stod och talade med varandra. Advokater, tänkte Helga. Alltför elegant klädda för att vara åklagare. I alla fall av bilderna från Tv att döma.

”Är det fru Helga Johansson? Martins mamma?”

Helga hoppade till av förvåning. Den ene av de Två herrarna böjde sig plötsligt ned mot henne och sträckte fram sin hand till hälsning.

”Ja, jo. Det är jag” stammade Helga fram och tog hans hand.

”Men vem är ni?” fortsatte hon

”Gert Fullner. Det är jag som är Martins försvarare. Ni

stämmer på pricken in på Martins beskrivning. Han sade att han förstod att ni skulle komma till rätttegången."

Nu kände Helga igen rösten. De hade ju talats vid per telefon några gånger. Hon blev överraskad av att Fullner var så stor. Det passade på något sätt inte in på hans ljusa röst. Helga kände sig dum. Det här var ett möte som hon inte alls hade förberett sig på. Fastän hon förstås väl borde ha gjort det. Helga hade egentligen inte förberett sig på någonting. Hon kände sig till och med osäker på hur hon skulle möta Martins blick inne i rättssalen. Till slut hade hon bestämt sig för att bara le tillbaka oavsett vilken min Martin skulle ha.

"Hur mår han?" fick hon ur sig till slut.

"Inte så bra tyvärr."

Det högg till i Helga. Som alla mödrar var det tungt för henne att se sitt barn ledset. Men med Martin var det värre än så. Ingen kunde se så ledsen ut som han och redan i vanliga fall led hon svårt av att se honom nedstämd. Och nu var det värre än så. Betydligt värre. Helga satte sig på den lilla tvåsitssoffan som stod utanför tingssalen.

"Oj då. Nu kommer de tydligen med Martin. Jag ska hälsa honom att ni är här."

Advokaten skyndade bort längs korridoren mot en dörr som öppnats efter att han leende avslutat den korta konversationen med Helga. I dörröppningen såg hon att det stod personal från Inrättningen som släppte in advokaten. Dörren gick igen med en smäll. Det högg till i bröstet. Helga visste att bakom den tunga dörren satt Martin, instängd.

Helga svepte med blicken längs korridoren. Hon såg att den andra slipsklädda mannen stod och pratade med en yngre blond kvinna. Kvinnan stod och torkade sig under ögonen med en vit näsduk. Hon hade en lång ljus rock som hängde hopvikt över ena armen. Hon var iförd en mörkröd uringad tröja och ett par åtsittande jeans. Kan det var Hon frågade sig Helga. Jo, det måste det vara. En man iklädd träningsoverall med uppfälld luva höll en

arm runt midjan på kvinnan. Helga tyckte han såg ut som en sådan där ligist som de visat på TV.

”Avdelning elva påropar nu målet åklagaren mot Martin Johansson. Parter och ombud kallas till tingsall två.”

Rösten i högtalarna fick blodet att stelna i Helgas ådror. Det kändes för hemskt att höra Martins namn basuneras ut på det där viset. Hon följde strömmen av åskådare och satte sig så långt fram som möjligt.

När alla åskådarna satt sig öppnade en sidodörr och advokat Fullner stegade in och slängde upp sin attachéväska på försvararbordet till vänster om rättsens ledamöter. När han satt sig ner kom personal från Inrättningen med Martin. I handbojor och med nedböjt huvud.

Plötsligt kände Helga att hon var våt på kinderna och förstod att hon börjat gråta. Det här var nästan värre än när Rolf dog. Det här kändes som om allt och alla dog. På en gång. Men sanningen skulle nog få livet att återuppstå. Helga uppfattade rummet som oändligt stort med sina mörka fanérväggar. Själv kände hon sig nästan obefintligt liten. Hon vred på huvudet och såg att den blonda kvinnan med den uringade tröjan satt mellan den andre advokaten och en äldre kvinna med glasögon. Helga förstod att det måste vara åklagaren.

Rättsens ordförande var en medelålders kvinna med bestämda drag och en uppsatt knut i nacken. Hon såg ut som en äldre dam på en syjunta tyckte Helga. Helga hade bara träffat en domare tidigare i sitt liv. Farbror Gudmund. Han var stor med ett yvigt grått skägg. Det tog lång tid innan Helga förstod att han var domare. Han kallades aldrig för något annat än härads hövdingen. När Helga hade frågat vad en sådan hövding gjorde svarade mamma att han var chef för en domstol som kallades häradsrätt. Farbror Gudmund var alltid så bestämd. Helga tyckte att det var något skrämmande med farbrodern. Det var nog därför han aldrig träffat någon att gifta sig med brukade mamma förklara. Då farbror Gudmund var på besök fick inte Helga vara med. Hon

hörde genom den stängda dörren att han och pappan satt och pratade och skrattade högt. Mammans röst hördes inte. Lukten av cigarr sipprade in genom dörrspringorna. En gång när hon tjuvlyssnade berättade farbror Gudmund något som var det hemskaste hon hade hört. Hon hade inte sovit på hela natten och hade svårt att somna många kvällar därefter. Det var en bonde som var uppe på tinget. Han skulle hämnas på fjärdingsmannen som hade hämtat hans möbler eller vad det nu var. Bonden hade tagit sig hem till fjärdingsmannen och skjutit ihjäl honom med sitt gevär. Därefter skulle han ta livet av sig själv med geväret men hade inte träffat rätt. Istället hade han skjutit bort hela käken. Farbror Gudmund berättade att bonden satt där i rätten med ett halvt ansikte och fick skriva lappar eftersom han inte kunde prata. Och när han andades in lät det som om det var hans sista rosslingar här i livet.

”Så kan det gå” avslutade farbror Gudmund.

Helga kunde inte förstå hur farbror Gudmund kunde ta det så lätt. Som om det inte var någonting annat än en bra historia. Själv mädde Helga illa bara hon tänkte på mannen när han satt där med sitt halva ansikte. Hon tänkte att det kanske var så att domare stod ovanför det mänskliga. Att de var perfekta och inte åtkomliga.

Det fanns ingenting hos den kvinnliga domaren som påminde om farbror Gudmund. Helgas inre bild av hur en domare såg ut kändes plötsligt som bortblåst.

Ordföranden tog till orda:

”Alla som ska vara här verkar vara på plats. Advokat Gert Fullner och chefsåklagare Berit Sandström. Sedan måste det vara Martin Johansson bredvid advokat Fullner och Jennifer Lindgren mellan chefsåklagaren och advokat Sune Berg som är målsägandebiträde i målet.”

Den blonda kvinnan, som alltså var Jennifer Lindgren, torkade sig ännu en gång i ögonvrån och nickade bekräftande.

"Båda vittnena är delgivna. De är kallade till klockan ett respektive två. Då är det väl inget hinder för huvudförhandling."

Efter några sekunders tystnad vände sig ordföranden mot åklagaren.

"Varsågod och framför gärningspåståendet."

Den äldre kvinnan rättade till sina glasögon och harklade sig. Därefter lyfte hon sakta upp ett papper och började läsa: "Jag yrkar ansvar mot Martin Johansson för våldtäkt enligt följande: Martin Johansson har på Järvavägen i Stockholms kommun den 5 februari 2007 med våld och hot om våld tilltvingat sig samlag med Jennifer Lindgren mot hennes vilja. Våldet har bestått i att han har utdelat ett flertal knytnävsslag mot hennes ansikte. Av våldet har Jennifer Lindgren åsamkats såväl smärta som svullnader. Härefter har han hotat henne med ett vasst föremål under det han tagit av Jennifer Lindgren hennes kläder. Martin Johansson har efter detta genomfört ett fullbordat samlag.

Helga kippade efter andan. Var detta verkligen hennes Martin de talade om? Hon visste ju vad han var misstänkt för men det här lät ju ändå värre än vad hon hade kunnat föreställa sig i sina vildaste fantasier. Innehållet på lappen som Martin lämnat över i smyg vid sista besöket före rättegången hade gett Helga en helt annan uppfattning. Det måste ligga något annat bakom.

Hon vände sig mot Martin och kände instinktivt att han måste resa sig och berätta. Berätta hur det egentligen låg till. Att allt var ett missförstånd. Och att hon, den där Jennifer, minsann visat att hon var med på det hela. Att hon bjudit ut sig eller kanske till och med lurat Martin i en fälla. Men Martin satt orörlig med nedböjt huvud och stirrade i bordet framför sig.

"Advokat Fullner. Vad är Martin Johanssons inställning?"

Ordföranden pekade med hela handen mot Martins advokat.

"Han förnekar brott. Han vitsordar att han haft samlag med målsäganden men gör gällande att det var helt

frivilligt. Han har aldrig hotat målsäganden. De slag han utdelat har skett i nödvärn då målsäganden efter det frivilliga samlaget hotat honom med en kniv eller brevkniv."

Just det. Så måste det vara. Inte skulle Martin bete sig på det sättet som den där hemska åklagaren vill få det till. Och den där Jennifer. Komma hit i det där utslagna håret och med uringning nästan ner till naveln. Hon ser bra slampig ut. Hur skulle någon kunna tro på henne?

Tystnad. Helga tittade på ordföranden och tyckte plötsligt att hon såg farlig ut där hon satt och skrev. Det var hon som hade makt över ljus och mörker, över liv och död. Fastän hon innerst inne måste veta det syntes det inte på henne. Utan minsta spår av känslor satt ordföranden under tystnad och skrev sina noteringar. Vad ska hon tycka om Martin? Kan hon någonsin förstå vem han verkligen är? Efter allt det där hemska som åklagaren läste upp. Kan hon alls förstå att det där inte är Martin? Inte den Martin som under alla år varit den underbaraste och mest omtänksamma son en mor kan önska sig. Skulle hon någonsin kunna begripa att det var omöjligt att Martin skulle kunna ha gjort någonting så gräsligt och att allting var ett misstag? Fel person. Eller kanske ett rent påhitt från den där slampen.

Efter några sekler av sekunder såg Helga hur ordföranden lade ner pennan och lät blicken glida från åklagar sidan till försvararsidan och tillbaka igen. Som om hon kontrollerade att ingen lämnat salen medan hon skrev.

"Var så god åklagaren och gör en sakframställan" sa hon till slut.

"Mm. Jag ska fatta mig kort och istället låta Jennifer själv berätta. Jennifer och Martin är arbetskamrater och hade så varit en tid innan den i målet aktuella händelsen. I sitt arbete stöter de ofta på varandra. Jag skulle vilja säga dagligen. De känner inte varandra före det att de kom att arbeta på samma arbetsplats. Vi får väl höra vad de berättar men det finns uppgifter som talar för att Martin haft ett visst. Vad ska jag säga? Känslomässigt intresse för Jennifer sedan en tid tillbaka. I alla fall. Den 5 februari i år så

var det firmafest och både Martin och Jennifer var där. Av skäl som närmare kommer att framgå av Jennifers berättelse så kom de båda att bli ensamma på kontoret. Den exakta tidpunkten är lite oklar men det måste ha varit omkring halv sju-

sju. Där tilltvingade sig Martin Johansson samlag med Jennifer Lindgren på det sätt som framgår av gärningsbeskrivningen."

Chefsåklagaren Berit Sandström tystnade medan hon började bläddra bland sina handlingar. Hon tog fram något som Helga tyckte såg ut som en tjock bok. Sedan fortsatte hon:

"Av rättsintyget på sidan trettio två framgår att Jennifer hade rodnader på båda kinderna, ett en gånger Två centimeter stort hematoma på hakan och att hon var palpationsöm vid höger tinning. Rodnader och hematoma syns på fotografierna på sidan trettio fem. Vidare framgår att det fanns flera bristningar i slidmyningen och två rispor på de yttre blygdläpparna. Skadorna har uppkommit omkring den av målsäganden uppgivna tidpunkten. Rättsintyget har undertecknats den 6 februari 2007 av överläkare Johan Syrén på Karolinska sjukhuset. Att man funnit spermier från Martin Johansson framgår av utlåtande på sidan fyrtio. Men det är väl ostridigt såvitt jag förstår."

Hon tittade upp och såg att advokat Fullner nickade bekräftande.

"Jag stannar där. Tack" avslutade hon sin framställan.

Helga tittade på Martin. Hennes blick mötte hans under bråkdelen av en sekund. Martin ville tydligen inte mer. Eller orkade inte. Helga påminde om en otäck pjäs som Rolf bjöd ut henne på strax efter att de träffats på försäkringsbolaget. Senare brukade hon reta Rolf för hans dåliga smak att ta med henne på något sådant istället för något romantiskt när han skulle börja bjuda ut henne. De var ju inte ens trolovade. Hon sträckte ut kjolen mot knäna.

Utan att lyfta blicken tog ordföranden till orda igen:

"Jennifer nu är det din tur att berätta vad du minns.

Som målsägande avlägger du inte någon ed men det är givetvis mycket viktigt att du håller dig till sanningen. Som du säkert förstår. Förhöret med dig spelas in på en ljudfil."

När hon avslutat meningen vände hon sig mot Jennifer och nickade. Den unga notarien som satt bredvid ordföranden knappade på sin dator.

Jennifer vek ihop den vita näsduken hon hade i handen och strök bort några tårar under sina rödgråta ögon. Som om det stärkte henne drog hon in ett djupt andetag och vände sig mot ordföranden.

"Var vill ni att jag ska börja berätta?"

Helga tittade också mot ordföranden och väntade på en reaktion. Då såg Helga att ordföranden måste ha en peruk. Under hennes mörka tinningshår stack det fram några silvergrå hårstrån. Peruken satt inte ens riktigt rak.

"Tja, du kan ju börja med att tala om hur väl ni känner den tilltalade. Ni arbetar på samma arbetsplats har jag förstått."

Jennifers målsägandebiträde, advokaten Sune Berg, tog hennes hand och höll den stadigt som för att ingjuta det stöd Jennifer såg ut att behöva.

"Ja, det är riktigt. Vi har jobbat tillsammans i... Ja vad blir det nu? Fyra år ungefär. Vi har rummen mittemot varandra så vi ser ju varandra flera gånger dagligen. Ska jag fortsätta?"

"Ja, gör det. Men först kan du kanske säga om ni bara varit arbetskamrater eller om ni har haft något närmare förhållande än så."

"Nej. Absolut inte."

Hon klämde sin hand hårdare om målsägandebiträdets. Samtidigt vände hon sig mot åskådarna. Helga mötte hennes blick och kände ett stråk av obehag. Helga kände det som om Jennifer mätte henne. Som om hon undrade: Förstår du vad din son ställt till med? Men förstod hon verkligen att Helga var Martins mor? Jennifers blick stannade kvar någon sekund extra på Helga. Helga var övertygad om att Jennifer visste. Det var bara en känsla.

Läsprov - Helt fel

"Men jag har fått uppfattningen på senare tid att Martin nog ville att det skulle bli något mellan oss. Den där kvällen som allt hände blev det helt klart att det var så."

En gråtattack avbröt hennes berättelse.

"Vill du att vi ska ta en paus?" frågade åklagaren.

"Nej, nej, nej. Det går bra. Kan jag bara få ett glas vatten?"

Advokat Berg var snabbt uppe på fötterna. Han tog några korta steg fram mot domarbordet och tog upp glaskaraffen med vatten och fyllde en pappersmugg. Han sträckte den mot Jennifer som tog den och höjde blicken mot Martin. Helga undrade om Jennifer nu mätte Martin. Förstår du vad du ställt till med? Hur känner du när du ser mig? Förstår du hur mycket du förstört för mig? Om detta nu var vad Jennifer funderade på så kunde Helga konstatera att Martin inte var beredd att antyda några svar. Han stirrade oavbrutet ner i bordet. Till synes helt opåverkad av det som skedde runt omkring honom. Som om det inte berörde honom.

Nu slog det Helga. Jennifer hade tagit på sig samma tröja som hon hade den kvällen.

Kanske för att försöka tvinga Martin att tänka. Tänka på hur det verkligen var.

"Kan du fortsätta?" frågade ordföranden när Jennifer satte ner pappersmuggen.

Jennifer nickade som bekräftelse på att hon var redo igen.

"Martin är en mycket speciell person. Han är inte en sådan man som... Hur ska jag uttrycka mig? Som jag i alla fall inte uppfattade som en sådan man tänker på på det sättet. Jag menar alltså vad gäller sex och så. Han har alltid mer varit som en förvuxen mammas pojke om ni förstår vad jag menar?"

Jennifer tittade på ordföranden men fick bara tillbaka en intetsägande blick. Helga tyckte att det verkade som om hon inte alls förstod vad Jennifer menade.

"Ja alltså. Vi hade samlats då för att påbörja en firmafest. Både Martin och jag hade druckit lite. Vi åkte iväg med en

taxi. Men när vi kom fram till restaurangen så upptäckte jag att jag glömt mina nycklar. På firman då. Så vi vände tillbaka. På vägen tillbaka började det kännas riktigt obehagligt. Det var då jag förstod att han faktiskt stötte på mig. Jag visste inte riktigt hur jag skulle tackla det utan att såra honom. Avvisa honom alltså. Jag ville ju faktiskt inte göra honom ledsen heller. Jag var fullständigt ointresserad av Martin på det sättet. Men han var ändå ganska lugn tills vi kom in i firmans lokaler igen. Men då. Då var det som om han exploderade helt plötsligt. Som om det hände någonting med honom. Först berättade han hur mycket han älskade mig. När jag sa nej och försökte skjuta honom ifrån mig var det bara som om det ökade hans ... ja vad heter det? Beslutsamhet. Martin började svamla om någon skäggig man. Den skäggige inom honom. Fullständigt abstrukt. Jag sa till honom att sluta. Gång på gång."

"Förlåt om jag är lite oförstående. Men sluta med vad?" frågade åklagaren och rättade till sina glasögonen.

"Sluta krama mig. Sluta kyssa mig. Men han bara fortsatte. Jag försökte putta bort honom. Men ingenting hjälpte. Han var stark som en björn. Som ett monster. Jag fick tag på en brevkniv när han tvingade ner mig på skrivbordet. Han tog den ifrån mig.

Han, han, han var överallt. Rätt var det var kände jag att han var inne i mig. Det var hemskt. Så jävla äckligt. Jag kände mig så smutsig. Se på honom. Titta på honom nu. Här sitter han som ett viljelöst missfoster. Men då!"

"Så ja, så ja fröken Lindgren. Jag förstår att det är tungt men som ordförande är det min skyldighet att tillse att vi genomför den här rättegången under så ordnade former som möjligt. Vi tar en kort vädringspaus."

Någon öppnade dörren längst bak i lokalen och åskådarna lämnade salen. Tätt följd av ombud och parter. Utom Martin förstås. Han gick ut genom samma sidodörr han kom in genom i början av förhandlingen. Omgiven av Inrättingens så kallade vårdare.

Helga kände sig villrådig. Hon hade varit så säker på att allt var fel. Hon hade ju läst lappen som Martin stack

till henne vid besöket för tio dagar sedan. Varje kväll. Hon kunde nästan innehållet utantill. Det hade ändå varit en liten trygghet. Även om hon inte riktigt förstod varför. Det var ändå hennes Martins ord. Något att luta sig mot. Nu började hon känna sig så osäker. Skulle Martin ha ljugit? Även för Helga? Sin egen mamma?

Helga beslutade sig för att inte gå ut och ta en nypa luft. Den där Jennifer hade gått ut och då kanske hon skulle stöta på henne. Och det ville hon absolut inte. Bara tanken att stå där och kanske få Jennifer bredvid sig. Usch!

När Martins namn åter basunerades ut på det där otäcka sättet snabbade sig Helga in igen. Hon ville inte att någon annan skulle ta hennes plats närmast Martin. Martins berättelse på lappen och hennes egen plats närmast honom. Det var de Två små plattformar som ändå gav något slags känsla av kontroll.

Jennifer rättade till sig på stolen. Hon såg bestämd ut. Som om hon ville visa att hon visst det skulle orka. Jennifer harklade sig och Helga tyckte att det precis låt som en rökares halsrossel. Hon röker också. Usch då.

Ordföranden markerade ljudlöst med handen att Jennifer skulle fortsätta.

"Som jag sade innan pausen kunde jag inte få stopp på honom."

Jennifer pekade mot Martin.

"När jag försökte fäkta med armarna slog han till mig. Flera gånger."

"Hur många gånger?" frågade åklagaren.

"Jag vet faktiskt inte. Det är ju inte så att man ligger och räknar. Men fyra – fem slag var det. Minst."

"Jag noterar: I vart fall fyra – fem slag. Fortsätt."

"Till slut kände jag hur all kraft rann ur mig. Hade inte den där vakten. Dellhagen tror jag han heter. Ja, hade inte han kommit så vet jag inte hur det hela hade slutat. Martin var galen. Helt klart. Sedan den kvällen har jag bott på alla kvinnors hus och jag går på terapi tre gånget i veckan. Det här är så som jag minns den värsta kvällen i hela mitt

liv. Och då har jag ändå varit med om en liknande händelse för fyra år sedan.”

Jennifer tystnade. Helga hörde att det ställdes några frågor till henne. När Helga blundade kom hela Martins berättelse upp framför henne. Som en gammal raspig radioröst, Stockholm – Motala, Stockholm – Motala, började den spelas upp för hennes inre. Allt Martin hade skrivit på lappen. Med Martins stämma som berättarröst. Helga stack ner handen i fickan och plockade upp lappen. Martin hade skrivit tätt, tätt. Men hon hade alltid kunnat läsa vad Martin skrev. Rösten i tingssalen blandades med den raspiga radiorösten i hennes inre.

Martin hörde hur det smälldes till inne i datarummet. Han lade ner bunten med handlingar som han fått från budfirman. Just som han skulle resa sig från sin arbetsstol för att gå och kontrollera vad som hänt hördes ett högt tjut. Han tog några snabba steg över korridoren och slet upp dörren till datarummet. I rummet mitt emot hans satt bolagets kamrer Jennifer Lindgren. Det var släckt i och tomt i hennes rum. Martin kände att pulsen ökade.

”Tjaba Martin. Vi tänkte grunda lite grann innan vi drar. Här. Ta ett glas för satan. Fett goda grejer.”

Att datakillarna gav järnet så fort det vankades partytime var ett axiom. Särskilt Andreas som stod och räckte över ett plastglas med bubblor som rann över kanten och droppade ner på golvet. Han var mest känd för att ha dragit i sig en flaska vin på tolv sekunder. Trots flera försök hade ingen annan lyckats komma i närheten. Han var dessutom en jävel på programmering. Men det hade ingen som helst betydelse just nu. Rummet var knappast mer än femton kvadratmeter och helt utan fönster. När Martin öppnade dörren var det som att hälla ut en ström skrålande feststämning. Rummet fylldes också i snabb takt av hungrande partyjägare.

”Ja, men fan mina damer och herrar. Hur mycket är klockan egentligen.”

Läsprov - *Helt fel*

Martin tittade på sitt armbandsur och innan någon hann reagera svarade han själv på sin fråga.

"Hoppsan. Den är redan kvart i fem. Ja, ja. Då hinner man väl med några järn innan vi fäller ner visiret för dagen. För det var väl klockan sex som massa hade beställt på Ulriksdal. Eller?"

"Yes. Och vi tycker att det var fullständigt onödigt att sitta här spik nyktra under hela denna epok."

Någon knuffade till Martin i trängseln så att han i sin tur stötte till Jennifer. Hon tappade sitt plastglas på golvet. Bubblen skvätte upp på Martins ben. Det såg ut som om Martin pissat på sig. Jennifer fnissade till.

"Vill du att jag ska torka av dig?"

Utän att invänta svar gick Jennifer ut mot toaletten och kom tillbaka efter några sekunder med en bunt pappershanddukar. Med ett leende på läpparna böjde hon sig ned och började gnuggtorka Martins lår ner mot knäet. Det kändes som om hon torkade väldigt noggrant.

"Titta. Vissa gör vad som helst för att få lite kroppskontakt av första graden."

Andreas pekade mot Martin och garvade.

"Självklart. Det här tricket har jag kört ofta."

Under den skämtsamma ytan kände Martin att det nog trots allt var lite upphetsande. Teasing. När Jennifer gnuggade som bäst såg Martin rakt ner i hennes djupa uringning. Brösten rörde sig i takt med hennes torkrörelser. Fram och tillbaka. Mjukt. Sensuellt. Martin såg att hon hade en svart bh med spets.

"Så ja. Nu blir det nog inte mycket bättre" sa Jennifer samtidigt som hon reste sig upp.

Med ena handens baksida förde hon bort den blonda luggen som fallit ner i ansiktet när hon böjt sig för att torka.

"Jag ska bara gå och slänga de här" sa Jennifer och höll upp de blöta pappershanddukarna.

"Nej. Dem tar jag givetvis. Ta ett nytt glas så länge" sa Martin och lade sin hand ovanpå Jennifers.

”Oki doki” svarade Jennifer och sträckte ut handen mot Andreas som delade ut vin åt alla håll.

Martin tog pappershanddukarna och gick till toaletten och slängde dem i papperskorgen. Det var bara skumbelysning i korridoren. Det var länge sedan han känt något intresse för en kvinna. Han visste att han inte var som alla andra män på den punkten. Det var ju ett helvete att var och varannan gång han tänkte på sex så smög det där skäggiga ansiktet upp framför honom. Äcket på Mallorca. Det var egentligen bara med Camilla som han hade kunnat hålla synerna ifrån sig.

Camilla visste om hans skymningsland. Det skymningsland som gjorde honom rädd. Rädd för sig själv. När förhållandet med Camilla tog slut för två år sedan tog den vapenvila han haft med demonerna slut. Martin visste att han aldrig medvetet skulle utsätta någon annan för det han själv blivit utsatt för. Att tvingas bli utnyttjad, förnedrad och nersmutsad. Den skäggige hade också hotat Martin för vad som skulle hända om han skvallrade. Gubben hade varit med förr. Fastän Martin hade gått i terapi och fan och hans moster så hade han aldrig berättat. Aldrig helt och hållet. Kanske var det därför gubben höll sig kvar i hans inre rum.

Med Jennifer kände Martin att han kunde få vapenvila igen. Det kändes nästan som när han hade träffat Camilla. Det var svårt att förklara. Ungefär som för någon med höjdskräck. Och det hade Martin. Alltså ungefär som för någon med höjdskräck när flygplanets hjul träffar landningsbanan. Beröring gav värme. Värme alstrade ström. När Martin tänkte efter tyckte han att Jennifer allt som oftast gjort sig ärenden in i hans rum under de fyra år de haft rummen mittemot varandra i korridoren.

Bara några timmar tidigare var det fråga om samkörning av några konsumtionsregister. Hon visste om att det var förbjudet. Egentligen. Det var inte heller hennes arbetsuppgift att hålla på med registren. Egentligen. Ändå kom hon in till Martins rum och pratade om det. Längre och väl. Kanske inte så konstigt. Men han hade ju inget

med det att göra. Och hon hade ju kunnat gå till vem som helst av den andra på företaget om hon hade velat. Men hon valde just Martin.

Och visst torkade hon Martins byxa längre än nödvändigt. Klart längre. Och visst måste hon vara intresserad av Martin.

Martin tog upp pappershandduken. Backade fem steg och kastade. Fullträff. Mitt i och tre poäng. Om det var dags någon gång att släppa loss livsandarna så var det idag. Allt kändes rätt. Och va fan. Firman fyllde ju tio bast. Steg måste tas. Martin slängde igen toalettdörren och gick med rappa, målmedvetna steg tillbaka. Mot ljuset. Mot sorlet. Mot strömmen.

"Nä men se Martin igen. Bubblemålet är slut min vän. Men det här är Absolut dricka."

Andreas höll upp en vit pappersmugg.

"Eriks superblandning."

Bredvid Andreas stod chefens son, Erik, lutad mot ett litet sideboard. Han försökte hjälpligt skvimpla upp innehållet i en vodkaflaska och någon gråaktig läskedryck.

Ivriga händer befriade honom från mugg efter mugg. Till och med tjejerna från växeln som brukar vara försiktiga som små möss tog för sig som om de aldrig gjort något annat.

"Va fan. En sådan här pappersmugg har jag inte sett sedan fluortanten kom till plugget. Och då gjorde vi så här." Martin svepte innehållet i ett drag. Men utan att spotta ut.

Jennifer hade trängt sig fram till sideboardet. Precis bredvid Martin.

"Jaså du" sade hon. Så du drack upp fluoret. Det gjorde inte vi i vår skola."

Hon uppmärksammade alltså Martin igen.

"Njaj. Just den lilla detaljen har jag väl justerat något."

Värmen. Strömmen. Jennifer rundade sideboardet och ställde sig nära Martin. Mycket nära. I dimman som började komma så smått av alkoholen fanns inget äckligt,

skäggigt ansikte. Bara ett brett, inbjudande leende. En kropp han ville omfamna. Och mer.

"Hallå, allihopa."

Efter några skallrande handklappningar från chefen, direktör Mårtensson, upphörde sorlet motvilligt. Det var så fullt inne i datarummet att också korridoren utanför fyllts med folk. Om inte annat så för att få något lite syre.

"Taxibilarna har kommit. Innan vi går ut vill jag bara säga att jag är väldigt glad att så många av er kunde göra er lediga och vara med ikväll när firman jag startade själv med två tomma händer har hunnit få tio år på nacken. När jag startade den var försäljning av registeruppgifter knappast någon mer hägrande nisch. Men tack vare er och lite teknisk utveckling med mera har vi kunnat växa från ett enmansföretag till företag med fyrtio anställda."

Att chefen inte var så lite stolt över sitt företag var väl känt. Inte minst därför att han själv var närmast fenomenal på att ur vilket samtalsämne som helst glida in på sin egen lilla privata framgångssaga. Även om han pliktskyldigast brukade dra med de anställda i sina utläggningar så var klon alltid något ur hans egen lilla duktighetsfatabur.

Det högljudda och promilleladdade svaret lät ändå inte vänta på sig:

"Ouii" och en skränig applåd.

Direktör Mårtensson höjde sina händer likt en scenartist som tackar för publikens gunst. Sedan förklarade han att det var dags för avfärd och viftade med armen. Han fick med sig hela lämmeltåget genom korridoren och ut till hallen. Martin snabbade sig på lite extra så att han skulle hinna hjälpa Jennifer att få på sig kappan. Han tog armen runt henne när de hukade sig gemensamt i det iskalla hällregnet och sprang ut till den väntande taxin.

"Åh fy fan. Det känns ju nästan som om man har badat. Bara på de här metrarna" sa Martin och knuffade till Jennifer när han trängde sig in på plats bredvid henne i baksätet.

"Ulriksdals värdshus" fortsatte han vänd mot chauffören.

"Jag vet. Ni förebeställa. Fler åka?"

Den sydländske chauffören förväntade sig tydligen någon mer kund av alla hukande människor som välldes ut ur porten med uppdragna rockkragar och paraplyer.

"Näe, skit i dem. Dra" svarade Martin.

Bilen började sakta rulla framåt efter droskorna framför som åkte iväg allt eftersom de fylldes. Luften blev snabbt fuktig i takt med att värmen förångade regnvattnet Martin och Jennifer dragit in i bilen. Jennifer satt vänd från Martin och försökte kränga på sig säkerhetsbältet. Hon missade första gången. Martin kände ett ökat välbehag och självtillit. Han flyttade sig lite åt sidan. Andra gången lyckades Jennifer pilla fast bältet som låstes med klick. Martin lade försiktigt sin hand på Jennifers lår. Samtidigt rycktes dörren upp och den vattendrypande Andreas slängde sig in på passagerarplatsen bredvid chauffören.

"Tänkte ni sticka iväg för er själva eller?"

Andreas vände sig om mot Martin med en förebrående min.

"Nä, nä" harsplade Martin ur sig.

Det kändes verkligen som om han stod med brallorna nere. Och inte på sättet han hade hoppats på.

"Eller snarare. Jag trodde att alla hade kommit in i någon bil redan."

Det trodde han inte alls.

Andreas började kränga fram och tillbaka. Han rotade innanför rocken innan han triumferande lyfte fram en silverfärgad fickplunta. Andreas satte pluntan till munnen och tog en klunk. Sedan lämnade han över pluntan till Martin.

"Ah ni inte dricka i bilen. Kladda. Fy fan."

Martin satte flaskan till munnen och drog i sig en svälj. Det kändes som om smaklökarna gick in i väggen.

"Satan. Vad är det för ett jävla rävgift du blandat ihop?"

Med en stark upplevelse av avsmak lämnade Martin tillbaka flaskan till Andreas om redan var fullt upptagen med att förklara för chauffören att givetvis skulle han

stoppa undan flaskan direkt när de nu inte fick dricka i bilen. Med detta lät sig uppenbarligen chauffören nöja. Andreas svarade Martin utan att vända sig om.

"Martin. Det ska jag säga dig att du har just satt i dig den eminenta drinken Absolut, Eau de Vie, Red Bull, gin och Grape Tonic. Eller kort och gott The Sledgehammer of Andreas. En riktig storsäljare."

Han flinade medan Martin fortfarande grinade illa. Konvalescensen för smaklökarna var inte över. Han sträckte ut tungan ut en gest av ogillande och vände sig mot Jennifer.

"Jag säger då det. Ni karlar är ta mig fan inte kloka. Neanderthalarna i er tål tydligen vad som helst."

Jennifer skakade på huvudet och såg ut genom bilrutan.

Vattnet strilade ner längs fönstren och vindrutetorkarna förde en hopplös kamp mot övermakten. Chauffören Tvingades krypa fram på Bergshamraleden. I svackan innan avfarten mot Bergshamra hade vattnet samlats i något som närmast kunde betecknas som en mindre insjö. Martin började känna diset efter The Sledgehammer of Andreas. Våtvarmt och mjukt.

Jennifer började rota i sin handväska. Upp med allt på sätet. Martin förundrades över hur mycket hon lyckats peta ner i den lilla handväskan.

"Martin. Du har händelsevis inte sett min nyckelknippa?"

"Nej. Absolut inte. När skulle jag ha gjort det?"

"Jag säger inte att du gjort det. Jag bara frågar eftersom den inte ligger i min handväska. Förresten." Jennifer avbröt sig.

"Fan också. Jag glömde dem på skrivbordet. Det var någon som ringde om den där jävla larmbrickan som jag har på knippan. Och sedan glömde jag att lägga tillbaka dem. Hur kunde jag vara så dum?"

Taxin stannade till med ett ryck. Martin såg den gamla värdshusbygganden mellan rännilarna av vatten på vindrutan.

"Men du kan väl ta dem på måndag" förslog Andreas medan han väntade på att kvittoapparaten skulle hacka färdigt.

"Nej. Det går inte. Mina nycklar hem sitter ju på knippan. Jag kan inte komma in i lägenheten om jag inte får tag på nycklarna."

"Okay. Finns bara en sak att göra. Åka tillbaka. Jag följer med dig" sa Martin.

Han stack ned handen i fickan för att kontrollera att hans nycklar verkligen låg där. Hans tjänstvillighet skulle också föra med sig den fördelen att han och Jennifer skulle komma att bli ensamma en stund. Hade Jennifer kanske till och med räknat ut det så? Kunde det ligga till på det sättet? Säkert.

"Det är jättesnällt av dig. Men jag kan ju låna dina nycklar och åka tillbaka själv. Så slipper du åka hela vägen tillbaka."

Hon vill inte vara för påstridig.

"Nej då. Självklart åker jag med dig så att du inte behöver åka ensam" svarade Martin.

"Jag drar in och berättar för de andra att ni blir lite sena" sa Andreas och slängde igen dörren efter sig.

Andreas försvann in i det gråa ösregnet.

Chauffören snodde runt bilen och vände tillbaka ut mot Bergshamraleden. När de satt själva i baksätet började Martin plötsligt känna sig osäker på hur han skulle närma sig Jennifer. Minsta tveksamhet från hennes sida eller till och med minsta antydning till tveksamhet skulle göra att uppförsbacken skulle bli brant. Eller skulle den det? Osäkerheten började skava.

"Jag tycker om att sitta mittemot dig på jobbet" öppnade Martin och lade samtidigt sin hand över Jennifers.

Knappast särskilt fyndigt men vad fan. Han måste ju börja någonstans.

"Jag tycker om att ha dig på andra sidan också. För det är ju så att tyvärr så finns det ju några andra som man gärna tar en omväg runt när man ser dem."

Jennifer höjde ögonbrynen när hon sade det. Hon verkade vara förtroendefull. Bra. Martin kände sig uppmuntrad och tog ny sats:

"Jag menar. Jag skulle tycka att det vore trevligt att ses någon gång utanför jobbet också."

Nervositeten började släppa något. Nu hade ju tåget redan lämnat stationen. Det var bara att fortsätta. Att det var en riktig häxblandning han fått i sig kändes också allt tydligare. Han var riktigt berusad. Det kändes lugnt. Berusad och elektrisk.

"Kanske det" svarade Jennifer och lade sin fria hand över Martins.

Rätt. Så jävla rätt det kändes.

Taxin stannade och de var framme. Eller snarare tillbaka där de började.

"Ni vill jag vänta här?"

"Ja tack. Vi ska bara upp och hämta några nycklar" svarade Jennifer.

Varför sa hon så? Det hade väl varit bättre att skicka iväg taxin tyckte Martin. Så hade de kunna beställa en ny. Senare. När de själva ville. Snacket om att kanske träffas utanför jobbet var ju mest uppvärmning. Och uppvärmningen hade ju gått bra. Hennes händer, leenden och tillmötesgående svar. Klockrent. Så då var det väl dags för match. Här och nu.

Martin fumlade med nycklarna vid ytterdörren. Mörkret utanför porten. Regnet som snabbt gjorde honom dyblöt. Och inte minst alkoholen. Allt gjorde det svårt att hitta det där lilla jävla nyckelhålet. Martin ville ju in. In i värmen. Med Jennifer. När de kom in i porten gick de upp en halvtrappa till glasdörren som ledde in till företaget. Nytt fumlande med nycklar innan Jennifer tryckte på knappen för taklampan och Martin kunde hitta rätt på nytt.

"Så ja. Då var vi inne" sa Jennifer.

Hon tog några raska steg genom korridoren och gick in på sitt rum. Martin tog av sig sin blöta jacka.

"Se här" sa Jennifer och skramlade med sin nyckelknippa.

Hon log mot Martin. Hon var glad. Halva inne. Martin klev fram till Jennifer och omfamnade henne. Det kändes

som om han rörde sig i en annan värld. I en annan dimension. Martin satte sin hand bakom hennes nacke och tryckte henne mot sig. Han kysste henne. Hon tryckte bort honom. Gick han för fort fram? Kändes det inte rätt för henne? Jo, då. Hon måste spjärna emot lite. För att inte verka alltför lätt. Kanske för att retas lite också.

”Nej Martin. Jag vill inte!”

Han trodde att hon sade det. Men han hörde nästan inte. Men det gjorde ingenting. Hon ville ju. Även om hon sa nej så hade hon ju redan sagt ja. På sitt sätt. Jennifer tog ett halvt steg bakåt och föll med överkroppen över sitt skrivbord. Martin drog ner byxorna och böjde sig över henne.

”Sluta. Martin sluta” sa hon nog.

Men hennes andhämtning var snabb. Upphetsad. Nu lyssnade inte Martin längre.

Han måste ju vara herre över situationen. Plötsligt kom bilderna. Buskarna. Den skäggige. Martin kände adrenalin. Elektriciteten. Strömmen i ådrorna hade tagit över. Det skäggiga ansiktet var hans nu. Sedan en blixtrande smärta i bakhuvudet innan allt blev svart. När han vaknade stod den där väktaren lutad över honom och pratade i sin mobiltelefon. Det måste nog ha varit med polisen.

Det var som om tystnaden i salen när Martin slutat prata väckte Helga. Eller som när dagsljuset slog emot henne när hon var liten och kom ut på gatan efter en matinéfilm. En öronbedövande tystnad. Hon hade varit innesluten i en egen värld. En sluten värld som upphörde att existera i ett enda slag när verkligheten utanför vällde över henne. När hon tänkte efter fick Helga svårt att skilja på vad Martin berättat i domstolen, vad hon läst på lappen och vad hon fyllt ut med själv. Allt hade inte stått på lappen. Allt var inte hennes utfyllnad. Och allt var inte Martins berättelse i tingsalen. Så mycket förstod Helga.

Hon mådde illa.

Några förstulna blickar följde den gamla damen i beige

Läsprov - *Helt fel*

dress när hon reste sig från bänken längst fram och slog i höften innan hon med nedböjt huvud lämnade tingssalen.